

RAAD VAN STATE

afdeling Wetgeving

advies 79.022/1
van 10 april 2026

over

een voorontwerp van decreet ‘tot regeling van de in-, uit-,
doorvoer en overbrenging van militaire goederen, civiele
vuurwapens, essentiële onderdelen en munitie’

Op 9 maart 2026 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Vlaamse minister van Economie, Innovatie en Industrie, Buitenlandse Zaken, Digitalisering en Facilitair Management verzocht binnen een termijn van dertig dagen een advies te verstrekken over een voorontwerp van decreet ‘tot regeling van de in-, uit-, doorvoer en overbrenging van militaire goederen, civiele vuurwapens, essentiële onderdelen en munitie’.

Het voorontwerp is door de eerste kamer onderzocht op 31 maart 2026. De kamer was samengesteld uit Pierre LEFRANC, kamervoorzitter, Brecht STEEN en Tim CORTHAUT, staatsraden, Michel TISON, assessor, en Wim GEURTS, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Tina COEN, auditeur.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 10 april 2026.

*

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond¹, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

*

STREKKING VAN HET VOORONTWERP

2. Het om advies voorgelegde voorontwerp van decreet beoogt de in-, uit- en doorvoer, alsook de overbrenging van militaire goederen, civiele vuurwapens, essentiële onderdelen en munitie te regelen. Het strekt tot vervanging van het Wapenhandeldecreet van 15 juni 2012 dat wordt opgeheven (artikel 64 van het voorontwerp).

3. In hoofdstuk 1 (algemeen kader en definities) van het voorontwerp worden diverse in het voorontwerp gebruikte begrippen gedefinieerd (artikel 4) en wordt de Vlaamse Regering gemachtigd om een lijst vast te stellen van vergunningsplichtig ordehandhavingsmateriaal (artikel 5). Tevens wordt het territoriaal toepassingsgebied vastgesteld waarvoor de vergunningen, alsook de voorafgaande machtigingen en certificaten waarin het voorontwerp voorziet, worden toegekend en wordt gepreciseerd wie verantwoordelijk is voor de vergunningsaanvraag, voor de naleving van de diverse kennisgevings- en meldingsplichten waarin het voorontwerp voorziet en voor de geviseerde in-, uit- en doorvoer of overbrenging (artikel 6). Daarnaast wordt de Vlaamse Regering gemachtigd om alle relevante documenten te eisen om nuttige informatie te verkrijgen over zowel de beoogde transactie als de aanvrager (artikel 7).

4. In hoofdstuk 2 van het voorontwerp worden specifiek de transacties (*i.e.* de in-, uit- en doorvoer en de overbrenging) geregeld van militaire goederen, zijnde “defensiegerelateerde producten, andere defensiegerelateerde producten en ordehandhavingsmateriaal”.

Afdeling 1 bevat een aantal algemene beginselen voor transacties van militaire goederen en bepaalt:

- in welke gevallen transacties van defensiegerelateerde producten en ordehandhavingsmateriaal verboden zijn, waarbij de Vlaamse Regering wordt gemachtigd om defensiegerelateerde producten en ordehandhavingsmateriaal op te lijsten waarvoor transacties verboden zijn (artikel 8);
- wanneer de aanvrager principieel over een voorafgaande machtiging moet beschikken om bepaalde transacties te mogen uitvoeren, onder welke voorwaarden die machtiging wordt toegekend, aan welke voorwaarden en beperkingen die kan worden onderworpen en in welke gevallen geen voorafgaande machtiging is vereist (artikel 9);

¹ Aangezien het om een voorontwerp van decreet gaat, wordt onder “rechtsgrond” de overeenstemming met de hogere rechtsnormen verstaan.

- onder welk voorwaarden een certificaat wordt toegekend aan aanvragers met een woonplaats of maatschappelijke zetel in het Vlaamse Gewest en aan welke voorwaarden en beperkingen die kan worden onderworpen, waarbij een lijst van houders van een certificaat op de website van de Vlaamse overheid moet worden gepubliceerd (artikel 10);
- dat militaire goederen die vuurwapens, essentiële onderdelen of munitie zijn, zowel aan onderhavig hoofdstuk als aan bepaalde artikelen uit hoofdstuk 3 onderworpen zijn (artikel 11);
- dat er wordt gewerkt met een systeem van drie vergunningen (algemene vergunningen, globale vergunningen en individuele vergunningen) waarbij de Vlaamse Regering wordt gemachtigd om de procedure voor de aanvraag, de toekenning en de verlenging van de vergunningen te regelen, alsook de nadere regels voor die vergunningen te bepalen (artikel 12).

Afdeling 2 regelt specifiek de vergunningen voor de overbrenging vanuit het Vlaamse Gewest en de uitvoer van militaire goederen en bepaalt:

- in welke gevallen een vergunningsplicht voor voormelde transacties geldt (artikel 13);
- in welke gevallen en onder welke voorwaarden de Vlaamse Regering kan voorzien in een algemene vergunning voor zulke transacties (artikel 14, §§ 1-4 en § 7);
- wie van een algemene vergunning gebruik kan maken (artikel 14, § 5);
- in welke gevallen het Vlaamse Gewest certificaten die door een andere lidstaat van de EU zijn toegekend, erkent (artikel 14, § 6);
- onder welke voorwaarden en voor welke transacties een globale vergunning kan worden aangevraagd (artikel 15);
- onder welke voorwaarden een individuele vergunning kan worden aangevraagd (artikel 16).

Afdeling 3 regelt specifiek de vergunningen voor de doorvoer van militaire goederen en bepaalt in welke gevallen een individuele vergunning nodig is (artikel 17, §§1-4). In geval van doorvoer over verschillende gewesten geldt een beslissing van het Waalse Gewest of het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest over de doorvoervergunning ook voor de doorvoer op het grondgebied van het Vlaamse Gewest (artikel 17, § 5).

Afdeling 4 bepaalt de criteria waarmee bij de beoordeling van vergunningsaanvragen voor de uit- of doorvoer of voor de overbrenging vanuit het Vlaamse Gewest van militaire goederen moet worden rekening gehouden (artikelen 18 en 20), alsook de gevallen waarin de andere lidstaten van de Europese Unie in het kader van dergelijke vergunningsaanvragen moeten worden geraadpleegd (artikel 19).

Afdeling 5 regelt specifiek de vergunningen voor de invoer van defensiegerelateerde goederen en ordehandhavingsmateriaal en bepaalt in welke gevallen een (globale of individuele)

vergunningsplicht voor een invoer geldt (artikelen 22 tot en met 24) en in welke gevallen dergelijke vergunningsaanvraag moet worden geweigerd (artikel 25).

Afdeling 6 regelt specifiek de vergunningen voor de overbrenging naar het Vlaamse Gewest van defensiegerelateerde goederen en ordehandhavingsmateriaal en bepaalt in welke gevallen een (individuele) vergunningsplicht voor dergelijke overbrenging geldt (artikel 26) en in welke gevallen dergelijke vergunningsaanvraag moet worden geweigerd (artikel 27).

Afdeling 7 regelt het voorafgaand toezicht op het eindgebruik van militaire goederen en bepaalt welke informatie over de eindgebruiker en het eindgebruik van de goederen moet worden meegedeeld door de aanvrager (artikel 28) en in welke gevallen een verklaring van de eindgebruiker en/of een internationaal invoercertificaat, een kopie van de invoervergunning of alternatief document bij de aanvraag moet worden gevoegd (artikel 29). Tevens wordt de Vlaamse Regering gemachtigd om bij elke globale of individuele vergunning extra garanties te eisen op het vlak van eindgebruik (artikel 30).

Afdeling 8 bevat tot slot een aantal bepalingen die gemeenschappelijk zijn aan alle transacties van militaire goederen. Enerzijds wordt bepaald welke voorwaarden en beperkingen de Vlaamse Regering kan koppelen aan het gebruik van de diverse vergunningen (artikel 31). Anderzijds wordt bepaald dat aanvragers van een vergunning voor militaire goederen waaraan door een ander land overbrengings- of uitvoer voorwaarden zijn verbonden, bij hun vergunningsaanvraag een verklaring moeten voegen waarin zij bevestigen dat ze aan de buitenlandse overbrengings- of uitvoer voorwaarden hebben voldaan (artikel 32).

5. Hoofdstuk 3 regelt specifiek transacties (*i.e.* de in-, uit-, doorvoer en overbrenging) van civiele wapens, onderdelen en munitie.

Afdeling 1 bevat een aantal algemene beginselen voor transacties van civiele wapens, onderdelen en munitie en bepaalt:

- in welke gevallen dergelijke transacties verboden zijn, waarbij de Vlaamse Regering wordt gemachtigd om de lijst op te maken van civiele vuurwapens, essentiële onderdelen, munitie en andere goederen waarvoor transacties verboden zijn (artikel 33);
- onder welke voorwaarden een transactie van civiele vuurwapens, essentiële onderdelen en munitie kan worden toegestaan (artikel 34);
- in welke gevallen een vergunning is vereist voor de in-, uit- en doorvoer en overbrenging van civiele wapens, essentiële onderdelen en munitie en aan welke voorwaarden de (individuele of open) vergunning is onderworpen (artikel 35, § 1), waarbij de Vlaamse Regering wordt gemachtigd een lijst vast te stellen van civiele vuurwapens, essentiële onderdelen en munitie waarvoor geen vergunning is vereist (artikel 35, § 2).

Afdeling 2 regelt specifiek de vergunningen voor de overbrenging van civiele vuurwapens, essentiële onderdelen en munitie en bepaalt:

- dat in principe een individuele vergunning is vereist (artikel 36);

- onder welke voorwaarden de houders van een Europese vuurwapenpas een vrijstelling van de vergunningsplicht kunnen krijgen (artikel 37);
- onder welke voorwaarden erkende wapenhandelaars een open vergunning kunnen verkrijgen voor de tijdelijke overbrenging (artikel 38).

Afdeling 3 regelt specifiek de vergunningen voor de in- en uitvoer van civiele vuurwapens, essentiële onderdelen en munitie en bepaalt:

- dat in principe een individuele vergunning is vereist (artikel 39, eerste lid);
- onder welke voorwaarden de houders van een Europese vuurwapenpas een vrijstelling van de vergunningsplicht genieten of kunnen krijgen (artikelen 39, tweede lid, en 40);
- onder welke voorwaarden erkende wapenhandelaars een open vergunning kunnen verkrijgen voor de tijdelijke in- en uitvoer (artikel 38).

Afdeling 4 regelt specifiek de vergunningen voor de doorvoer van civiele vuurwapens, essentiële onderdelen en munitie en bepaalt in welke gevallen een individuele vergunning nodig is (artikel 42, §§1-4). In geval van doorvoer over verschillende gewesten geldt een beslissing van het Waalse Gewest of het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest over de doorvoervergunning ook voor de doorvoer op het grondgebied van het Vlaamse Gewest (artikel 42, § 5).

Afdeling 5 bepaalt de voorwaarden en criteria waarmee bij de beoordeling van vergunningsaanvragen voor de in-, uit- of doorvoer of voor de overbrenging vanuit het Vlaamse Gewest moet worden rekening gehouden (artikelen 43 tot en met 46).

Afdeling 6 regelt het voorafgaand toezicht op het eindgebruik van civiele vuurwapens, essentiële onderdelen en munitie en bepaalt welke informatie over de eindgebruiker en het eindgebruik van de goederen moet worden megedeeld door de aanvrager (artikel 47) en in welke gevallen een verklaring van de eindgebruiker en/of een internationaal invoercertificaat, een kopie van de invoervergunning of alternatief document bij de aanvraag moet worden gevoegd (artikel 48). Tevens wordt de Vlaamse Regering gemachtigd om bij elke globale of individuele vergunning extra garanties te eisen op het vlak van eindgebruik (artikel 49).

6. Hoofdstuk 4 bevat een aantal bepalingen die gemeenschappelijk zijn aan alle door het voorontwerp van decreet beoogde transacties.

Afdeling 1 regelt het hoorrecht (artikel 50) terwijl afdeling 2 de verwerking regelt van persoonsgegevens in het kader van de diverse vergunnings-, machtigings- en kennisgevingsregelingen bepaald in het voorontwerp (artikel 51).

Afdeling 3 regelt het toezicht achteraf en de handhaving en bepaalt in onderafdeling 1 in welke gevallen en onder welke voorwaarden (i) de Vlaamse Regering vergunningen, voorafgaande machtigingen en certificaten kan schorsen, intrekken, beperken in gebruik of de eraan verbonden voorwaarden ervan kan wijzigen (artikel 52), alsook (ii)

overbrengingen en de in, uit- of doorvoer naar bepaalde landen kan weigeren (artikel 53) en tijdelijk vergunningen, voorafgaande machtigingen en certificaten kan weigeren of het gebruik ervan kan verbieden (artikel 54).

Onderafdeling 2 bevat vervolgens diverse rapporteringsverplichtingen in hoofde van zowel de gebruikers van vergunningen (artikel 55) als van de Vlaamse Regering (artikel 56), terwijl onderafdeling 3 de vertrouwelijkheid regelt van de informatie in de bestuursdocumenten die in het kader van het voorontwerp ingediend of opgemaakt worden (artikel 57).

Onderafdeling 4 regelt de handhaving en verklaart het Kaderdecreet Vlaamse Handhaving van 14 juli 2023, met inbegrip van hoofdstuk 10, afdeling 4 (“probatievoorwaarden”) en afdeling 10 (“uitvoering van publieke herstelmaatregelen”) (artikel 58), van toepassing en regelt de aanduiding van de herstelinstantie en beboetingsinstantie (artikel 59).

Tevens bepaalt het welke handelingen in de context van het voorontwerp strafbaar zijn, welke straffen kunnen worden opgelegd en wat de strafmaat is (artikel 60). Ook wordt bepaald welke alternatieve bestuurlijke sancties kunnen worden opgelegd (artikel 61) en welke omstandigheden als verzwarende of verzachtende omstandigheden door de rechter of beboetingsinstantie in aanmerking kunnen worden genomen bij de keuze van de straf of maatregel en de zwaarte ervan (artikel 62).

Artikel 63 kwalificeert het Fonds Wapengerelateerde Boetes als een begrotingsfonds en regelt de ontvangsten en aanwendingsmogelijkheden.

7. Hoofdstuk 5 voorziet tot slot in de opheffing van het Wapenhandeldecreet van 15 juni 2012 (artikel 64), machtigt de Vlaamse Regering om artikel 13, derde lid, punt 4°, van het voorontwerp op te heffen (artikel 65) en bevat een overgangsregeling voor vergunningen, schriftelijke bevestigingen, voorafgaande machtigingen en certificaten die zijn toegekend in het kader van voormeld Wapenhandeldecreet (artikel 66).

Het legt tevens de inwerkingtreding van het aan te nemen decreet vast op een nader in te vullen datum, waarbij de Vlaamse Regering wordt gemachtigd om de inwerkingtreding te vervroegen (artikel 67).

ALGEMENE OPMERKINGEN

Overeenstemming met de hogere rechtsnormen

8. Zoals uitvoerig uiteengezet in de memorie van toelichting, moet het voorontwerp worden ingepast in een uitgebreid en complex geheel van hogere rechtsregels die telkens een of meer elementen van de internationale (grensoverschrijdende) wapenhandel reguleren, zonder dat de werkingssfeer ervan *per se* op elkaar is afgestemd.

8.1. Zo strekt het voorontwerp in hoofdzaak tot omzetting van richtlijn 2009/43/EG², richtlijn 2014/28/EU³ en richtlijn (EU) 2021/555⁴.

Het territoriaal toepassingsgebied van deze richtlijnen verschilt evenwel. Zo strekt het toepassingsgebied van richtlijnen 2009/43/EG en 2014/28/EU zich via de EER-Overeenkomst uit tot het grondgebied van Noorwegen, IJsland en Liechtenstein. Dat is dan weer niet het geval voor richtlijn (EU) 2021/555, voor de toepassing waarvan wel rekening moet worden gehouden met specifieke overeenkomsten die in het kader van het Schengenakkoord met Noorwegen, IJsland, Liechtenstein en/of Zwitserland zijn gesloten (zie verder opmerking 11).

8.2. Terzelfdertijd moet het voorontwerp in samenhang worden gelezen met verordening (EU) nr. 258/2012⁵ en verordening (EU) 2025/41⁶.

Het principieel overschrijfverbod brengt met zich dat de meeste bepalingen van deze verordeningen niet mogen worden overgenomen in het voorontwerp. Terzelfdertijd vereisen een aantal van die bepalingen dat de lidstaten bijkomende regels aannemen ter uitvoering ervan, waarbij vaak keuzes moeten worden gemaakt binnen de marges die ter zake aan de lidstaten worden gelaten. Bij wijze van voorbeeld bepaalt artikel 11, lid 1, van verordening (EU) nr. 258/2012 de gevallen waarin de lidstaten een uitvoervergunning moeten weigeren dan wel nietig verklaren, schorsen, wijzigingen of intrekken, maar staat het wel toe dat lidstaten daarover strengere regels opnemen in de nationale wetgeving. Ook moeten de lidstaten regels vaststellen voor de sancties die van toepassing zijn op inbreuken op voormelde verordening⁷ en op verordening (EU) 2025/41⁸.

8.3. Het voorontwerp beperkt zich bovendien niet tot een strikte omzetting respectievelijk implementatie van voormelde Europese rechtsinstrumenten. Uit de memorie van toelichting en uit onderzoek van het wetgevingsdossier blijkt dat het voorontwerp op diverse

² Richtlijn 2009/43/EG van het Europees Parlement en de Raad van 6 mei 2009 ‘betreffende de vereenvoudiging van de voorwaarden voor de overdracht van defensiegerelateerde producten binnen de Gemeenschap’.

³ Richtlijn 2014/28/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 februari 2014 ‘betreffende de harmonisatie van de wetgevingen van de lidstaten inzake het op de markt aanbieden van en de controle op explosieven voor civiel gebruik’.

⁴ Richtlijn (EU) 2021/555 van het Europees Parlement en de Raad van 24 maart 2021 ‘inzake de controle op de verwerving en het voorhanden hebben van wapens’.

⁵ Verordening (EU) nr. 258/2012 van het Europees Parlement en de Raad van 14 maart 2012 ‘tot uitvoering van artikel 10 van het Protocol van de Verenigde Naties tegen de illegale vervaardiging van en handel in vuurwapens, hun onderdelen, componenten en munitie, tot aanvulling van het Verdrag van de Verenigde Naties ter bestrijding van grensoverschrijdende georganiseerde misdaad (VN-protocol inzake vuurwapens), en tot vaststelling van uitvoervergunningen voor vuurwapens, hun onderdelen, componenten en munitie en maatregelen betreffende de invoer en doorvoer ervan’.

⁶ Verordening (EU) 2025/41 van het Europees Parlement en de Raad van 19 december 2024 ‘betreffende maatregelen voor de invoer, uitvoer en doorvoer van vuurwapens, essentiële onderdelen en munitie, tot uitvoering van artikel 10 van het Protocol van de Verenigde Naties tegen de illegale vervaardiging van en handel in vuurwapens, delen en onderdelen daarvan en munitie, tot aanvulling van het Verdrag van de Verenigde Naties tegen grensoverschrijdende georganiseerde misdaad (VN-Vuurwapenprotocol)’ die verordening (EU) 2012/258 op termijn volledig zal vervangen. Tot 12 februari 2029 geldt een overgangsregeling waarin beide verordeningen tezamen moeten worden gelezen (artikel 46 van verordening (EU) 2025/41).

⁷ Artikel 16 van verordening (EU) nr. 258/2012.

⁸ Artikel 38 van verordening (EU) 2025/41.

plaatsen verder gaat en de Europeesrechtelijke regels aanvult met regels van nationale oorsprong. Bij wijze van voorbeeld bevat het voorontwerp een regeling voor de uitvoer en doorvoer van “andere defensiegerelateerde producten” die niet tot omzetting of uitvoering van voormelde richtlijnen respectievelijk verordeningen strekt.⁹ Ook de beslissing om de regels inzake overbrenging van militaire goederen tot transacties met Zwitserland uit te breiden is, blijkens de memorie van toelichting, van Vlaamse oorsprong.

In zoverre de bepalingen van het voorontwerp op dergelijke transacties betrekking hebben, vallen zij buiten de werkingssfeer van de voormelde Europeesrechtelijke instrumenten. Wel moeten zij in overeenstemming zijn met het internationale rechtskader, waarbij in het bijzonder met het VN-Wapenhandelsverdrag¹⁰ rekening moet worden gehouden.

8.4. Tot slot is de internationale wapenhandel ook vanuit bevoegdheidsrechtelijk oogpunt een complexe aangelegenheid, waarbij voor het ter advies voorgelegd voorontwerp onder meer rekening moet worden gehouden met de intergouvernementele afspraken die zijn gemaakt in het samenwerkingsakkoord van 17 juli 2007.¹¹

9. Gelet op de complexiteit van het hiervoor geschetste rechtskader en de tijd waarover hij beschikte voor het onderzoek van adviesaanvraag, heeft de Raad van State niet kunnen onderzoeken of de ontworpen regeling in al haar aspecten conform is of op een correcte wijze uitvoering geeft aan het geheel van internationale, supranationale en intergouvernementele regelingen die de internationale wapenhandel beheersen. Uit de vaststelling dat over een bepaling niets wordt gezegd, mag niet zonder meer worden afgeleid dat er niets over gezegd kan worden en indien er wel iets over wordt gezegd, dat er niets meer over te zeggen valt.

Naast artikelsgewijze opmerkingen, worden volgende algemene opmerkingen gemaakt.

10. Het wetgevingsdossier bevat thans vier omzettingstabellen die respectievelijk het voorontwerp en de drie voornoemde richtlijnen als uitgangspunt nemen. Dergelijke tabellen zijn zeer nuttig voor zowel de wetgevende vergadering die het betrokken ontwerp behandelt, als degene voor wie de wetgeving bestemd is.¹² Vooraf dienen de omzettingstabellen evenwel aan een bijkomend onderzoek te worden onderworpen.

10.1. Uit de omzettingstabellen blijkt bijvoorbeeld niet altijd even duidelijk in welke mate een bepaling van het voorontwerp zich tot een strikte omzetting van een richtlijn beperkt dan wel de werkingssfeer ervan uitbreidt. Zo wekt de omzettingstabel die het voorontwerp als uitgangspunt

⁹ Artikel 13, eerste lid, 4° en artikel 17, § 1, eerste lid, 3°, van het voorontwerp.

¹⁰ Verdrag inzake handel in wapens, gedaan te New York op 2 april 2013.

¹¹ Samenwerkingsakkoord van 17 juli 2007 ‘tussen de Federale Staat, het Vlaamse Gewest, het Waalse Gewest en het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, met betrekking tot de invoer, uitvoer en doorvoer van wapens, munitie en speciaal voor militair gebruik of voor ordehandhaving dienstig materieel en de daaraan verbonden technologie alsook van producten en technologieën voor dubbel gebruik’.

¹² Zie *Beginselen van de wetgevingstechniek. Handleiding voor het opstellen van wetgevende en reglementaire teksten*, Raad van State, 2008, nr. 193, te raadplegen op de internetsite van de Raad van State (www.raadvst-consetat.be).

neemt, bijvoorbeeld de indruk dat artikel 16 van het voorontwerp alleen tot omzetting van artikel 7 van richtlijn 2009/43/EG strekt, maar artikel 16 van het voorontwerp is van toepassing op “militaire goederen” waardoor ook “andere defensiegerelateerde producten”, die niet door voormelde richtlijn worden geregeld, erdoor worden gevat.

Ook blijkt uit de omzettingstabellen niet tot omzetting van welke richtlijnbevestigingen de artikelen 36 en 37 van het voorontwerp strekken. Hierover bevestigd, antwoordde de gemachtigde als volgt:

“Artikel 16 van richtlijn 2021/555 legt wel een vergunning op bij overbrenging, maar bepaalt niet welke vorm deze vergunning moet aannemen, individuele vergunning of andere. Ook artikel 34 van huidig Wapenhandeldecreet voorziet een gelijkaardige bepaling als art. 36 van het ontwerp.

Artikel 37 van het ontwerp herneemt grotendeels wat nu staat in artikel 35 van het Wapenhandeldecreet en is een omzetting van art. 17.2 van richtlijn 2021/555. Deze verwijzing ontbreekt in de omzettingstabel en zal toegevoegd worden.”

10.2. Voorts ontbreekt een concordantietabel die de verordeningen (EU) nr. 258/2012 en (EU) 2025/41 als uitgangspunt neemt en aangeeft welke bepalingen van die verordeningen door welke bepalingen van het voorontwerp worden uitgevoerd. Minstens ontbreekt een uitlegging hierover in de memorie van toelichting. Uit de omzettingstabel die het voorontwerp als uitgangspunt neemt, blijkt wel dat bepaalde definities uit artikel 2 van de verordeningen zijn overgenomen in artikel 4 van het voorontwerp. Hierdoor geven zij evenwel mee invulling aan begrippen die in de context van de richtlijnen worden gebezigd waardoor de vraag rijst of hierdoor de inhoud van de richtlijnen wel wordt gerespecteerd.

Hieromtrent bevestigd, antwoordde de gemachtigde als volgt:

“Voor beide geldt dat zoveel mogelijk getracht is te verwijzen naar de verordeningen, zonder de bepalingen te kopiëren.

Toch leek het nuttig bepaalde definities uit de verordeningen over te nemen, daar waar die termen ook gebruikt worden in de richtlijnen. De bedoeling is voor alle goederen, richtlijnen en verordeningen aan de termen dezelfde betekenis te geven, wat wel bemoeilijkt werd door het feit dat de Europese regelgeving niet altijd dezelfde definitie hanteert. Dit geldt in het bijzonder voor richtlijn 2021/555, verordening 258/2012 en 2025/41.

Daarnaast zijn een aantal bepalingen in het ontwerp deels een overname uit de verordeningen, omdat deze bepalingen algemeen zijn, geldend voor alle transacties bv., en daardoor dus ook hetzelfde bepalen als in de verordeningen.

De parameter is voor alle goederen het overschrijfverbod. Daarom wordt, daar waar het kan, enkel verwezen naar de toepasselijke artikelen uit de verordeningen.

Definities		Bepalingen, deels overgenomen	
Verordening 258/2012	Verordening 2025/41	Verordening 258/2012	Verordening 2025/41
Art. 2.1	Art. 2.1	Art. 4.1	
Art. 2.3	Art. 2.4	Art. 4.3	
Art. 2.4	Art. 2.7	Art. 7.1	
Art. 2.6		Art. 11.1	
Art. 2.7			
Art. 2.8			

Art. 2.11			
Art. 2.12			
Art. 2.13			

Verwijzingen		Handhaving	
Verordening 258/2012	Verordening 2025/41	Verordening 258/2012	Verordening 2025/41
Art. 9, lid 1, a), i)	Art. 12	Art. 15	
Art. 10	Art. 14	Art. 16	
Art. 11, a)			

U vindt de concrete inhoud van elk van deze artikelen in de omzettingstabel van het ontwerp.”

Waakzaamheid is nochtans geboden. Bij wijze van voorbeeld bevat artikel 33 van het voorontwerp een verbod op “transacties” van civiele vuurwapens, essentiële onderdelen en munitie, terwijl artikel 34 van het voorontwerp bepaalt in welke gevallen een transactie van dergelijk materieel is toegelaten. Uit de omschrijving van het begrip “transacties” in artikel 4, eerste lid, 29°, van het voorontwerp volgt dat beide bepalingen toepassing vinden op de “invoer” en de “uitvoer” van dergelijk materieel, waardoor niet valt uit te sluiten dat het voorontwerp onder het toepassingsgebied valt van verordening (EU) 2025/41 en verordening (EU) nr. 258/2012 die de weigeringsgronden voor respectievelijk in- en uitvoervergunningen regelen.

10.3. Luidens artikel 38, lid 2, van verordening (EU) 2025/41 is de bij richtlijn (EU) 2019/1937¹³ ingestelde klokkenluidersregeling van toepassing op personen die inbreuken op die verordening melden. Gevraagd waar dit is geregeld, antwoordde de gemachtigde als volgt:

“De artikelen die de klokkenluidersrichtlijn 2019/1937 omzetten zitten vervat in het bestuursdecreet, in de artikelen III.60/1 tot en met III.60/13. Ofschoon de richtlijn 2019/1937 zich beperkte tot bepaalde materies, heeft de Vlaamse decreetgever ervoor geopteerd de bepalingen meteen van toepassing te maken op alle inbreuken, die als volgt op hele algemene wijze gedefinieerd zijn: ‘inbreuk: een handeling of nalatigheid, die voldoet aan een van de volgende voorwaarden:

- a) ze is onrechtmatig;
- b) ze ondermijnt het doel of de toepassing van regelgeving;’

Met deze keuze is de regeling in het bestuursdecreet futureproof en omvat meteen alle latere richtlijnen, die de klokkenluidersregeling ook van toepassing maken op de materie die zij regelen.”

Hiermee kan worden ingestemd. Wel verdient het aanbeveling om een verwijzing naar de relevante bepalingen uit het Bestuursdecreet van 7 december 2018 op te nemen in de aan het voorontwerp toe te voegen concordantietabel die verordening (EU) 2025/41 als uitgangspunt neemt.

¹³ Richtlijn (EU) 2019/1937 van het Europees Parlement en de Raad van 23 oktober 2019 ‘inzake de bescherming van personen die inbreuken op het Unierecht melden’.

10.4. In de memorie van toelichting wordt gesteld dat het voorontwerp rekening houdt met richtlijn (EU) 2024/1226¹⁴, in de mate het gaat over de in-, uit- en doorvoer en overbrenging van strategische goederen binnen de contouren van het Wapenhandeldecreet.¹⁵

Artikel 3, lid 1, van deze richtlijn luidt:

“De lidstaten zorgen ervoor dat de volgende gedragingen een strafrechtelijk delict vormen, wanneer zij opzettelijk geschieden en in strijd zijn met een verbod dat of een verplichting die een beperkende maatregel van de Unie vormt of die is uiteengezet in een nationale bepaling tot uitvoering van een beperkende maatregel van de Unie, indien nationale uitvoering vereist is: [...] e) het verhandelen, invoeren, uitvoeren, verkopen, aankopen, overdragen, doorvoeren of vervoeren van goederen, alsook het verlenen van tussenhandeldiensten, technische bijstand of andere diensten in verband met die goederen, indien het verbod op of de beperking van die gedragingen een beperkende maatregel van de Unie vormt”.

Uit overwegingen (2) en (17) van de richtlijn volgt dat beperkende maatregelen van de Europese Unie onder meer de vorm kunnen aannemen van een wapenembargo.

Gevraagd welke bepalingen van het voorontwerp tot omzetting van deze richtlijn strekken en waarom de richtlijn niet is opgenomen in artikel 3 van het voorontwerp, antwoordde de gemachtigde wat volgt:

“De omzetting zelf van de richtlijn is [een] federale bevoegdheid, maar de richtlijn noopt voor Vlaanderen wel tot de uitvoering ervan, daar waar Vlaanderen op basis van artikel 6.VI, 4° van de Bijzondere Wet bevoegd is voor de in-, uit- en doorvoer van wapens, munitie, en speciaal voor militair gebruik of voor ordehandhaving dienstig materieel en daaraan verbonden technologie en bijgevolg ook voor overtredingen op de vergunningsplicht of op het niet naleven van de voorwaarden van de vergunning. Het is namelijk geen directe implementatie van de richtlijn voor de bestrafing van sanctieregelgeving, maar eerder een bestrafing van een vergunningsovertreding gekoppeld aan de context van sanctieregelgeving, die we voor de uniformiteit gelijk afstemmen met de normale algemene omzetting van de richtlijn. Dit vertaalt zich dan ook in de strafbepalingen van het ontwerp.”

Met het antwoord van de gemachtigde kan niet geheel worden ingestemd. Het voorontwerp beperkt zich immers niet tot de strafbaarstelling van vergunningsovertredingen. Het neemt ook specifieke artikelen op over de bestrafing van handelingen die in strijd zijn met een embargo of beperkende maatregel van o.a. de EU plaatsvinden.¹⁶ Derhalve strekt het voorontwerp wel tot (gedeeltelijke) omzetting van richtlijn (EU) 2024/1226.

Het verdient aanbeveling om in het wetgevingsdossier een omzettingstabel op te nemen aan de hand waarvan kan worden nagegaan dat richtlijn (EU) 2024/1226, in zoverre die betrekking heeft op de in-, uit- en doorvoer van wapens, munitie, en speciaal voor militair gebruik of voor ordehandhaving dienstig materieel en daaraan verbonden technologie, correct werd

¹⁴ Richtlijn (EU) 2024/1226 ‘betreffende de definitie van strafrechtelijke delicten en van sancties voor de schending van beperkende maatregelen van de Unie en tot wijziging van Richtlijn (EU) 2018/1673’.

¹⁵ Blz. 5-6.

¹⁶ Bijv. artikel 60, § 2, van het voorontwerp.

omgezet. Tevens zal artikel 3 van het voorontwerp moeten worden aangevuld met een verwijzing naar voormelde richtlijn¹⁷ en zal aan de meldingsplicht, vermeld in artikel 20, lid 2, van voormelde richtlijn moeten worden voldaan.

Territoriale werkingssfeer

11.1. De territoriale werkingssfeer van het voorontwerp is niet geheel consistent. In sommige artikelen wordt uitsluitend aan de EU gerefereerd¹⁸. In diverse andere bepalingen wordt dan weer verwezen naar de Europese Economische Ruimte en Zwitserland, terwijl andere bepalingen enkel gelden voor Liechtenstein¹⁹ of juist niet²⁰.

Bij de bespreking van de definities in de memorie van toelichting kan o.m. worden gelezen:

“De definitie van 'overbrenging' in 27° wordt uitgebreid en omvat ook de verplaatsing van goederen naar Noorwegen, IJsland en Liechtenstein (vandaar de verwijzing naar de lidstaten van de EER) en naar Zwitserland. Eerder stond dit in artikel 3, §5 van het Wapenhandeldecreet van 2012 (zie concordantietabel). Het volgt uit de Europese richtlijnen, waarop de regels uit het Wapenhandeldecreet van 2012 gebaseerd zijn. Deze richtlijnen hebben op basis van de overeenkomst betreffende de Europese Economische Ruimte een ruimer toepassingsgebied dan enkel de lidstaten van de EU. Richtlijn 2009/43/EG is hierdoor ook van toepassing op Noorwegen en IJsland en richtlijn 2021/555 is ook van toepassing op Noorwegen, IJsland, Liechtenstein en Zwitserland. In dit ontwerp van decreet wordt ervoor geopteerd om dit toepassingsgebied voor militaire goederen en civiele vuurwapens, essentiële onderdelen en munitie gelijk te trekken en voor beide categorieën de transactie van goederen van en naar Noorwegen, IJsland, Liechtenstein en Zwitserland, te beschouwen als overbrenging. Daarnaast is de definitie afgestemd op de definitie ervan in artikel 3.2 van richtlijn 2009/43: *‘overdracht’: elke overbrenging of verplaatsing van een defensiegerelateerd product van een leverancier naar een afnemer in een andere lidstaat*”²¹;

en:

“De definitie van ‘doorvoer’ in 8° is een vertaling naar de Vlaamse situatie van de definitie in art. 3.7 van richtlijn 2009/43 en art. 2.12 van verordening 258/2012. Zo stelt art. 3.7 van richtlijn 2009/43: *‘doorvoer’: het vervoer van defensiegerelateerde producten door een of meer andere lidstaten dan de lidstaat van oorsprong en de ontvangende lidstaat*’. Dit ontwerp van decreet vult de definitie aan met een uitsluiting van doorvoertransacties waarbij een lidstaat van de EER of Zwitserland het land van eindbestemming is. Dit omwille van het vertrouwen dat Vlaanderen stelt in de andere lidstaten van de EER en Zwitserland als betrouwbare eindbestemmingen. Daarnaast sluit dit wat betreft bewegingen tussen EER-lidstaten en Zwitserland aan bij art. 4.1 van

¹⁷ Zie artikel 20, lid 1, tweede alinea, van richtlijn (EU) 2024/1226.

¹⁸ Bijv. artikel 10, eerste lid, 2° en tweede lid, 7°, artikel 14, § 6 en artikel 17, § 2, laatste lid, van het voorontwerp.

¹⁹ Bijv. artikel 40 van het voorontwerp.

²⁰ Bijv. artikel 37, § 1, van het voorontwerp.

²¹ Blz. 21 en 22.

richtlijn 2009/43, dat immers stelt dat voor de overbrenging tussen twee EU-lidstaten geen andere toestemming mag gevraagd worden dan die van de lidstaat van oorsprong.

Doorvoertransacties afkomstig uit andere lidstaten van de EER of Zwitserland en bestemd voor een derde land zijn wel gedekt door de definitie. Dit heeft te maken met het feit dat men tot op heden zelfs voor EU-lidstaten nog niet kan spreken over een volledige geharmoniseerde toepassing van de criteria van artikel 2 van het gemeenschappelijk standpunt 2008/944/GBVB en dit rechtvaardigt een blijvende controle op doorvoer van goederen die weliswaar afkomstig zijn uit een andere EER-lidstaat of Zwitserland, maar bestemd zijn voor een derde land.²²

11.2. Gevraagd om voor de diverse regelingen aan te geven in welke mate het toepassingsgebied ervan steunt op een vrijwillige uitbreiding tot andere dan EU-lidstaten dan wel voortvloeit uit de EER-overeenkomst of specifieke associatieovereenkomsten met de EU, antwoordde de gemachtigde wat volgt:

“De Europese richtlijnen waarop de regels uit het Wapenhandeldecreet over overbrenging naar andere EU-lidstaten gebaseerd zijn hebben op basis van de overeenkomst betreffende de Europese Economische Ruimte en overeenkomsten in het kader van het Schengenacquis, inclusief uitvoeringsbepalingen van beide, een ruimer toepassingsgebied dan enkel de lidstaten van de EU. Het gaat daarbij over Richtlijn 2009/43/EG voor overbrenging van defensiegerelateerde producten en Richtlijn 2021/555 inzake de controle op de verwerving en het voorhanden hebben van wapens.

In het huidige decreet worden voor militaire goederen Noorwegen en IJsland gelijkgesteld met de EU lidstaten, gezien de toepasselijkheid van Richtlijn 2009/43/EG. Wat betreft de civiele vuurwapens is richtlijn 2021/555 momenteel ook toepasselijk op zowel Noorwegen en IJsland als op Liechtenstein en Zwitserland. De belangrijkste basisinstrumenten zijn hierbij de volgende:

- Overeenkomst van 2 mei 1992 betreffende de Europese Economische Ruimte;
- Besluit Nr. 111/2013 van het Gemengd Comité van de EER van 14 juni 2013 tot wijziging van bijlage II (Technische voorschriften, normen, keuring en certificatie) bij de EER-overeenkomst;
- Besluit 1999/437/EG van de Raad van 17 mei 1999 inzake bepaalde toepassingsbepalingen van de door de Raad van de Europese Unie, de Republiek IJsland en het Koninkrijk Noorwegen gesloten Overeenkomst inzake de wijze waarop deze twee staten worden betrokken bij de uitvoering, de toepassing en de ontwikkeling van het Schengenacquis;
- Besluit 2008/146/EG van de Raad van 28 januari 2008 betreffende de sluiting namens de Europese Gemeenschap van de Overeenkomst tussen de Europese Unie, de Europese Gemeenschap en de Zwitserse Bondsstaat inzake de wijze waarop Zwitserland wordt betrokken bij de uitvoering, de toepassing en de ontwikkeling van het Schengenacquis;
- Besluit 2011/350/EU van de Raad van 7 maart 2011 betreffende de sluiting namens de Europese Unie van het Protocol tussen de Europese Unie, de Europese Gemeenschap, de Zwitserse Bondsstaat en het Vorstendom Liechtenstein betreffende de toetreding van het Vorstendom Liechtenstein tot de Overeenkomst tussen de Europese Unie, de Europese Gemeenschap en de Zwitserse Bondsstaat inzake de wijze waarop Zwitserland wordt

²² Blz. 19

betrokken bij de uitvoering, de toepassing en de ontwikkeling van het Schengenacquis betreffende de afschaffing van controles aan de binnengrenzen en het verkeer van personen.

In het ontwerp wordt, met het oog op rechtszekerheid en vereenvoudiging en op basis van gelijkaardige keuzes in andere EU-lidstaten, de keuze gemaakt de gelijkstelling met Zwitserland en Liechtenstein ook te hanteren voor militaire goederen.”

Van dit antwoord wordt akte genomen. De stellers van het voorontwerp moeten zich er wel van vergewissen dat door uitbreiding van de werkingssfeer van de regels inzake “overbrenging” van militaire goederen tot overdrachten naar Zwitserland niet op ontoelaatbare wijze wordt geraakt aan de Europese in- en uitvoerregelingen die in voorkomend geval gelden voor transacties van producten (in ruime zin) tussen lidstaten en Zwitserland.

11.3. Bevraagd over een aantal bepalingen waarvan de territoriale werkingssfeer in het voorontwerp tot de lidstaten van de EU is beperkt, antwoordde de gemachtigde wat volgt:

- Wat betreft artikel 10, tweede lid, 7°, van het voorontwerp, waarin enkel wordt verwezen naar “de bevoegde instanties van andere lidstaten van de EU”:

‘Dit is zo overgeheveld uit het huidige Wapenhandelbesluit en kan aangepast worden, zoals gesuggereerd. Het certificaat is weliswaar een instrument voorzien door richtlijn 2009/43 en dus inherent voor de EU-lidstaten, hoewel deze richtlijn relevantie kent voor EER en Zwitserland. Het instrument van het certificaat is momenteel alleen operationeel voor de EU-lidstaten, Noorwegen en IJsland, en (nog) niet voor Liechtenstein en Zwitserland die dergelijke certificaten dus (nog) niet afleveren. In die zin kan het voorontwerp worden aangepast, al lijkt het wenselijk om een toekomstbestendige formulering te hanteren om te anticiperen op een eventuele operationalisering door en voor Liechtenstein en Zwitserland.’

- Wat betreft artikel 14, § 6, van het voorontwerp waarvan de werkingssfeer beperkt is tot “certificaten die door een andere lidstaat van de EU toegekend zijn”:

‘Wat EER en Zwitserland betreft, dient opgemerkt dat het instrument van het certificaat, momenteel alleen operationeel is voor de EU-lidstaten, Noorwegen en IJsland, en (nog) niet voor Liechtenstein en Zwitserland die dergelijke certificaten dus (nog) niet afleveren. In die zin kan het voorontwerp worden aangepast, al lijkt het wenselijk om een toekomstbestendige formulering te hanteren om te anticiperen op een eventuele operationalisering door en voor Liechtenstein en Zwitserland.’

- Wat betreft artikel 19, eerste en tweede lid, van het voorontwerp, die voorzien in een aantal meldingsplichten ten aanzien van één, meerdere of alle andere lidstaten van de EU:

‘Dit is een vertaling van richtlijn 2009/43, en volgt het huidig decreet in artikel 27. In de praktijk verloopt deze mededeling aan andere EU-lidstaten via het COARM Online System van de EEAS, waartoe, naast de EU-lidstaten, tot op heden alleen Noorwegen toegang heeft, maar IJsland, Liechtenstein en Zwitserland (nog) niet. De toegang tot dit platform valt buiten de beslissingsbevoegdheid van de Vlaamse Regering. Het delen van deze informatie buiten dit systeem om is niet wenselijk omwille van veiligheidsredenen. In die zin kan het voorontwerp worden aangepast tot inclusie van Noorwegen, al lijkt het wenselijk om een toekomstbestendige formulering te hanteren om te anticiperen op de eventueel toekomstige inclusie van IJsland, Liechtenstein en Zwitserland.’

- Wat betreft artikel 35, § 2, eerste lid, naar luid waarvan de daarin vermelde lijst enkel wordt meegedeeld aan de andere lidstaten van de EU:

“In de praktijk verloopt deze mededeling aan andere EU-lidstaten via de Expert Group on Implementation of the Firearms Directive, waar momenteel alle landen behalve Zwitserland aan (kunnen) deelnemen. In die zin kan het voorontwerp worden aangepast tot inclusie van Noorwegen, IJsland en Liechtenstein, al lijkt het wenselijk om een toekomstbestendige formulering te hanteren te anticiperen op de eventueel toekomstige inclusie van Zwitserland.”

Uit deze antwoorden van de gemachtigde lijkt te kunnen worden afgeleid dat de beperking van de werkingssfeer van voormelde bepalingen tot de lidstaten van de Europese Unie in hoofdzaak, zo niet uitsluitend, is gesteund op operationele overwegingen. Zoals de gemachtigde zelf evenwel aangeeft, wordt de ontworpen regeling het best toekomstbestendig geherformuleerd.

Er moet ook op worden gewezen dat in zoverre de werkingssfeer van richtlijn (EU) 2009/43/EG via de EER-Overeenkomst formeel is uitgebreid tot Noorwegen, IJsland en Liechtenstein, de beperking tot “lidstaten van de EU” neerkomt op een onvolledige omzetting van deze richtlijn die niet om zuiver operationele overwegingen kan worden gedoogd. Zo zullen de stellers van het voorontwerp moeten nagaan of bijvoorbeeld de verwijzing naar de “EU” in artikel 10, eerste lid, 2°, van het voorontwerp, in zoverre deze bepaling strekt tot omzetting van artikel 9, lid 2, b), van richtlijn 2009/43/EG, niet moet worden vervangen door een verwijzing naar de “Europese Economische Ruimte” of, onder voorbehoud, de “Europese Economische Ruimte en Zwitserland”. Hetzelfde geldt voor de zinsnede “de bevoegde instanties van de andere lidstaten van de EU” in artikel 10, tweede lid, 7°, van het voorontwerp.

11.4.1. De afwijking, bepaald in artikel 37, § 1, eerste lid, van het voorontwerp op het vereiste van een individuele vergunning voor het overbrengen van civiele vuurwapens, essentiële onderdelen of munitie, geldt niet voor de overbrenging naar Liechtenstein. In de memorie van toelichting wordt dit als volgt toegelicht:

“Liechtenstein is uitgezonderd in paragraaf 1, omdat de Europese Vuurwapenpas hier niet geldig is, in tegenstelling tot in de EU-lidstaten, Noorwegen, IJsland en Zwitserland. Dit blijkt uit de omzendbrief van 25 [o]ktober 2011 over de toepassing van de wapenwetgeving. Daarom is een voorafgaande kennisgeving voor overbrenging vanuit en naar Liechtenstein vereist, en wordt deze transactie bijgevolg gelijkgesteld met de in- en uitvoer naar derde landen in artikel 40, eerste lid.”

Hieromtrent nader bevraagd, antwoordde de gemachtigde als volgt:

“Het klopt dat richtlijn 2021/555 ook relevantie heeft in het kader van Liechtenstein. Wat betreft de Europese Vuurwapenpas (EVP), is dit echter uitgezonderd: de Europese vuurwapenpas, een document gecreëerd door Richtlijn 91/477/EEG, werd in ons land ingevoerd door het KB van 8/8/94 betreffende de Europese vuurwapenpassen. Het is eigenlijk een bezitstitel op Europees niveau, overal gelijkvormig en dus gemakkelijk herkenbaar, dit in tegenstelling tot de diverse bezitstitels, zoals die uitgereikt worden in alle landen. Die nationale titels van legaal bezit zijn niet geldig in het buitenland, omdat niemand die als dusdanig (h)erkent. Het is echter niet enkel geldig binnen de lidstaten van de EU, maar ook binnen de ermee verbonden landen Noorwegen, IJsland en Zwitserland. Dit blijkt uit de omzendbrief van 25 oktober 2011 over de toepassing van de wapenwetgeving, die nog steeds geldt. Dat is federale materie, en kan dus niet gewijzigd

worden via exportcontroleregelgeving: aangezien de EVP niet geldig is in Liechtenstein, kunnen we bezwaarlijk zeggen dat men ermee mag reizen naar Liechtenstein, en er dus geen kennisgeving van tijdelijke uitvoer voor de jacht of schietsport vereist zou zijn.

Daarom is de keuze gemaakt om Liechtenstein over het geheel van het voorontwerp weliswaar op gelijke hoogte te behandelen als de EU, via integratie in de definitie van ‘overbrenging’, maar specifiek van dit onderdeel in §1 uit te zonderen en op gelijke hoogte te behandelen als de derde landen. De overbrengingen in het kader van artikel 37 §1 verlopen dus louter op basis van de EVP, en vereist geen voorafgaande kennisgeving aan de Vlaamse Regering. Voor overbrenging van en naar Liechtenstein is de EVP als dusdanig niet bruikbaar en geldt dus, net zoals voor in- en uitvoer door jagers, sportschutters en personen die historische gebeurtenissen naspelen dat er wél een kennisgeving vereist is, op basis van artikel 40, eerste lid.

Voor artikel 37 §2 kan Liechtenstein echter vervolgens, zoals Noorwegen, IJsland en Liechtenstein, opnieuw gelijkgeschakeld worden met de EU lidstaten, omdat hier wel sprake is van een voorafgaande kennisgeving en er niet alleen gesteund wordt op de EVP. De EVP wordt hier louter als bezitstitel aanvaard om een geldige kennisgeving te kunnen indienen.”

In het verlengde van dit antwoord verschaft de gemachtigde tevens volgende toelichting in verband met artikel 40 van het voorontwerp, dat een afzonderlijke regeling bevat voor Liechtenstein:

“Liechtenstein wordt in artikel 37 §1 uitgesloten van de gelijkaardige regeling voor de jagers, sportschutters en personen die historische gebeurtenissen naspelen die overbrengen op basis van de EVP, zonder vereiste van kennisgeving, volgens de redenen hierboven toegelicht. Bijgevolg wordt de overbrenging van en naar Liechtenstein voor de jagers, sportschutters en personen die historische gebeurtenissen naspelen behandeld als een derde land, en dus onder artikel 40 die in- en uitvoer regelen (hetgeen inherent gaat over derde landen). Het derde lid is dan weer het in- en uitvoer equivalent van de overbrenging in artikel 37 §2, waarbij Liechtenstein opnieuw op dezelfde hoogte kan worden behandeld als de EU lidstaten, omdat er ook bij overbrenging een vereiste van voorafgaande kennisgeving geldt, naast de EVP.”

11.4.2. Volgens publiek beschikbare bronnen reikt Liechtenstein nochtans evengoed Europese Vuurwapenpassen uit²³ en zijn er andere lidstaten van de EU waar wel Europese Vuurwapenpassen worden afgeleverd voor overbrenging naar Liechtenstein,²⁴ Dit lijkt te steunen op artikel 2.1 van het besluit van de Raad van 7 maart 2011 ‘betreffende de sluiting namens de Europese Unie van het Protocol tussen de Europese Unie, de Europese Gemeenschap, de Zwitserse Bondsstaat en het Vorstendom Liechtenstein betreffende de toetreding van het Vorstendom Liechtenstein tot de Overeenkomst tussen de Europese Unie, de Europese Gemeenschap en de Zwitserse Bondsstaat inzake de wijze waarop Zwitserland wordt betrokken bij de uitvoering, de toepassing en de ontwikkeling van het Schengenacquis betreffende de afschaffing van controles aan de binnengrenzen en het verkeer van personen dit protocol’,²⁵ gelezen in samenhang met

²³ Zie bijv. [Weapons: Landespolizei des Fürstentums Liechtenstein](#).

²⁴ Waaronder Duitsland (zie bijv. [Bundesportal | Europäischen Feuerwaffenpass beantragen](#)).

²⁵ “Dit besluit is van toepassing op de gebieden die onder de in artikel 2, leden 1 en 2, van het protocol bedoelde bepalingen vallen alsmede op de ontwikkeling daarvan, voor zover deze bepalingen niet in Besluit 2000/365/EG en Besluit 2002/192/EG worden vermeld.”

bijlage B van de Overeenkomst van 26 oktober 2004 ‘tussen de Europese Unie, de Europese Gemeenschap en de Zwitserse Bondsstaat inzake de wijze waarop Zwitserland wordt betrokken bij de uitvoering, de toepassing en de ontwikkeling van het Schengenacquis’.²⁶

In het licht daarvan gevraagd of de afwijkende regeling voor Liechtenstein voortvloeit uit het gegeven dat de federale regeling (vooralsnog) niet zou toelaten dat Europese Vuurwapenpassen worden uitgereikt met het oog op de overbrenging naar Liechtenstein, antwoordde de gemachtigde als volgt:

“De reden dat wij in Vlaanderen Liechtenstein van deze regeling uitzonderen, steunt op het feit dat de federale regeling (vooralsnog) niet toelaat dat dat EVP’s worden uitgereikt met het oog op overbrenging naar Liechtenstein. De exportcontroleregelgeving wordt daarmee dus in lijn geschreven.”

11.4.3. De Raad van State dient erop te wijzen dat het niet is aangewezen om bij het opstellen van Vlaamse regelgeving uit te gaan van situaties die louter voortvloeien uit het feit dat een andere overheid haar eigen regelgeving of uitvoeringsmodaliteiten nog niet zou hebben aangepast. Indien het in de praktijk momenteel niet mogelijk blijkt om een Europese vuurwapenpas te verkrijgen voor een overbrenging naar Liechtenstein, dan vormt dat een uitvoeringsprobleem binnen de federale regeling.

Door Liechtenstein structureel uit te sluiten van de uitzonderingsregeling, voorzien in artikel 37, § 1, eerste lid, van het voorontwerp, dreigt dergelijk operationeel bezwaar immers – in strijd met de hogere rechtsnormen – te worden bestendigd.

Derhalve dient het toepassingsgebied van artikel 37, § 1, eerste lid, van het voorontwerp te worden uitgebreid tot Liechtenstein. In navolging daarvan lijkt ook de specifieke op maat van Liechtenstein geschreven regeling in artikel 40 van het voorontwerp te moeten worden aangepast.

ONDERZOEK VAN DE TEKST

Artikel 4

12.1. In artikel 1, lid 1, punt 1, van richtlijn (EU) 2021/555 wordt het begrip “vuurwapen” als volgt omschreven:

“‘vuurwapen’: een draagbaar, van een loop voorzien wapen waarmee door explosieve voortstuwing een lading, een kogel of een projectiel wordt uitgestoten, en dat daartoe is ontworpen of daartoe kan worden omgebouwd, tenzij het is uitgesloten van deze definitie om een van de in deel III van bijlage I genoemde redenen. Vuurwapens worden in categorieën ingedeeld in deel II van bijlage I.

²⁶ “Zwitserland zal vanaf de door de Raad overeenkomstig artikel 15 vastgestelde datum de inhoud van de volgende besluiten toepassen. (...) - Richtlijn 91/477/EEG van de Raad van 18 juni 1991 inzake de controle op de verwerving en het voorhanden hebben van wapens (PB L 256 van 13.9 1991, blz. 51) en Aanbeveling 93/216/EEG van de Commissie van 25 februari 1993 betreffende de Europese vuurwapenpas (PB L 93 van 17.4 1993, blz. 39), zoals gewijzigd bij Aanbeveling 96/129/EG van de Commissie van 12 januari 1996 (PB L 30 van 8.2 1996, blz. 47).”

Een object wordt geacht te kunnen worden omgebouwd zodat door middel van explosieve voortstuwing een lading, kogel of projectief uitgestoten kan worden, wanneer:

- a) het qua vormgeving gelijk is aan een vuurwapen; en
- b) het ingevolge zijn constructie of het materiaal waarvan het is gemaakt aldus kan worden omgebouwd.”

Artikel 2, lid 1, punt 1, van verordening (EU) nr. 258/2012 bevat een nagenoeg identiek luidende omschrijving, terwijl artikel 2, lid 1, punt 2, van de verordening voor de omschrijving van het begrip “vuurwapen” terugverwijst naar voormelde richtlijnbevestiging.

12.2. In de omschrijving van het begrip “civiel vuurwapen”, vermeld in artikel 4, eerste lid, 5°, van het voorontwerp lijkt de zinsnede “met uitzondering van automatische vuurwapens en van vuurwapens met een kaliber dat de Vaste Internationale Commissie ter Beproeving van Draagbare Vuurwapens als militair classificeert” niet te kunnen worden teruggebracht tot een van de richtlijnen of verordeningen die door het voorontwerp worden omgezet respectievelijk uitgevoerd.

Hieromtrent bevestigd, verwees de gemachtigde naar “de memorie van toelichting bij het huidige Wapenhandeldecreet van 2012, die in het voorliggend voorontwerp werd gevolgd.” Daarin wordt het volgende gesteld:

“Het begrip ‘civiel vuurwapen’ wordt in het decreet gedefinieerd om duidelijk het toepassingsgebied van de onderscheiden vergunningsregimes van titel II en titel III af te bakenen. De definitie is het resultaat van een bevestiging over het onderwerp die door de administratie aan zowel de betrokken overheidsinstanties als aan vertegenwoordigers van de vuurwapensector werd voorgelegd en van de opvolgende gesprekken met de betreffende overheidsinstanties.

De aangegeven finaliteit van het voorzien van een definitie wordt ook vertaald in de definitie zelf; de definitie is er eerder op gericht om de civiele, private vuurwapenhandel te onderscheiden van de militaire, publieke handel dan op het formuleren van een dogmatisch, op technische gegevens gebaseerd onderscheid tussen civiele en militaire vuurwapens.

Daarbij moet direct opgemerkt dat de resultaten van de bevestiging aantonen dat deze de keuze voor een dergelijke optie noodzakelijk is, aangezien er in de antwoorden consensus over bestaat dat technische criteria onvoldoende sluitend zijn om een omvattend afbakeningscriterium te onderbouwen en dat de aanname van een omvattende lijst van ‘militaire vuurwapens’ onmogelijk is. De enige technische criteria die volgens de experts wel een rol kunnen spelen bij de afbakening zijn de ‘actie’ of ‘werkwijze’ van een vuurwapen en het kaliber.

In de antwoorden op de bevestiging bestaat er consensus over dat vuurwapens die volautomatisch kunnen vuren enkel militair of paramilitair gebruikt worden. De enige uitzondering daarop is de mogelijkheid, voorzien in artikel 27, °3, tweede lid, van de Wapenwet, voor erkende verzamelaars en musea om dergelijke wapens voorhanden te houden, met dien verstande dat het ‘gebruik’ uiteraard daartoe beperkt is, er mag dus niet mee geschoten worden.

Het kaliber van een vuurwapen kan volgens de meerderheid van de bevestigde experts ook als afbakeningscriterium dienst doen, waarbij er verwezen wordt naar de classificatie van kalibers door Vaste Internationale Commissie ter bevestiging van draagbare vuurwapens, beter gekend onder de afkorting CIP, die staat voor ‘Commission

Internationale Permanente pour l'épreuve des armes à feu portatives'. Andere criteria zoals de lengte van het vuurwapens, de looplengte en de mogelijkheid om hulpstukken aan te brengen werden ongeschikt geacht.

De meerderheid van de bevroegde experts is het er over het eens dat naast deze 'objectieve' criteria, ook een 'subjectief' criteria, op basis van de het beoogde gebruik van de vuurwapens moet toegevoegd worden. Niet-volautomatische vuurwapens en vuurwapens met een zogenaamd 'civiel kaliber' kennen immers zowel civiel (particulier) als militair of paramilitair gebruik.

Het gekwalificeerd bestemmingscriterium leunt ook aan bij de onderscheiden bedoelingen van respectievelijk richtlijn 2009/43 en richtlijn 91/477, die beide de overbrenging van vuurwapens binnen de EU reguleren. Om een conflict in de toepassing van beide richtlijnen te vermijden stelde de preambule van richtlijn 2009/43 in overweging 15 algemeen dat '[d]eze richtlijn geen afbreuk [doet] aan de toepassing van richtlijn 91/477/EEG', zonder daarbij duidelijk te maken hoe dit concreet moet worden ingevuld. Verschillende overwegingen en bepalingen in beide teksten leveren echter een aanknopingspunt aan om de onderscheiden toepassing te stoelen op het gekwalificeerd bestemmingscriterium. Zo sluit richtlijn 2009/43 in de vuurwapencategorie van haar lijst van defensiegerelateerde producten bepaalde vuurwapens uit 'als die worden gebruikt voor jacht- of sportdoeleinden', tenzij ze speciaal zijn ontworpen voor militair gebruik of volautomatisch zijn. Op haar beurt stelt richtlijn 91/477 in artikel 2, °2, dat zij niet 'van toepassing [is] op commerciële transacties in wapens en munitie voor oorlogsdoeleinden' en lijst onder meer 'geschut en lanceerinrichtingen voor militaire doeleinden' ('missiles and launchers') en 'automatische vuurwapens' op als vuurwapens waarvan de verwerving en het voorhanden hebben verboden is (cf. bijlage I, deel II). Anders gezegd, zolang het niet gaat om groot geschut of automatische vuurwapens, is richtlijn 2009/43 niet van toepassing op civiele transacties, terwijl richtlijn 91/477 niet van toepassing is op militaire transacties.

In de praktijk zal de opname van dit afbakeningscriterium geen verregaande wijzingen inhouden. Zoals eerder vermeld draait de problematiek immers bijna exclusief om de vermelde situatie van erkende verzamelaars en musea die 'militaire vuurwapens' kunnen invoeren. Als het gaat om repeteerwapens of halfautomatische wapens zullen deze wapens in het kader van het decreet als 'civiele wapens' beschouwd worden en zullen transacties op basis van titel 3 afgehandeld worden. Als het gaat om volautomatische wapens zullen deze wapens in het kader van het decreet als 'militaire wapens' beschouwd worden en zullen transacties op basis van titel 2 afgehandeld worden. Aangezien wapens ontworpen voor uitsluitend militair gebruik, waaronder volautomatische wapens, volgens de Wapenwet van 8 juni 2006 principieel verboden zijn, is binnen deze titel bij overbrengingen voor toegelaten doeleinden telkens een vergunning vereist op basis van artikel 3, °1, vierde lid. Dit geldt evenzeer bij overbrengingen voor toegelaten doeleinden binnen de EU en dus ook voor overbrengingen naar het Vlaamse Gewest (zie daarvoor artikel 18)."²⁷

In zoverre deze passage nog verwijst naar bepalingen uit richtlijn 91/477/EEG van de Raad van 18 juni 1991 'inzake de controle op de verwerving en het voorhanden hebben van wapens', wordt het best een geüpdatete versie integraal hernomen in de memorie van toelichting bij het voorontwerp.

²⁷ Memorie van toelichting bij het ontwerp van decreet 'betreffende de in-, uit-, doorvoer en overbrenging van defensiegerelateerde producten, ander voor militair gebruik dienstig materiaal, ordehandhavingsmateriaal, civiele vuurwapens, onderdelen en munitie', *Parl.St.* VI.Parl. 2011-12, nr. 1371/1, 6-7.

12.3. Gevraagd hoe de uitzondering in de definitie van het begrip “civiel vuurwapen”, vermeld in artikel 4, eerste lid, precies moet worden begrepen, antwoordde de gemachtigde als volgt:

“De definitie impliceert het volgende: een civiel vuurwapen is een vuurwapen voor ander gebruik dan militair of paramilitair. Automatische vuurwapens en vuurwapens met een kaliber dat de Vaste Internationale Commissie ter Beproeving van Draagbare Vuurwapens als militair classificeert, kunnen daarentegen nooit een civiel vuurwapen zijn, ongeacht hun gebruik. Zelfs als een automatisch vuurwapen of vuurwapen met een als militair geclassificeerd kaliber bijvoorbeeld ter decoratie zou worden tentoongesteld, en niet worden aangewend voor (para)militair gebruik, kan het dus niet als een civiel vuurwapen worden beschouwd.

Hoewel de Vaste Internationale Commissie ter Beproeving van Draagbare Vuurwapens zelf nog bestaat, is er vandaag geen lijst van als militair geclassificeerd kaliber meer voorhanden.”

12.4.1. Gevraagd wat in de definitie van datzelfde begrip “civiel vuurwapen” precies moet worden begrepen onder een “vuurwapen voor paramilitair gebruik” en onder welke regels transacties van vuurwapens voor paramilitair gebruik vallen, antwoordde de gemachtigde als volgt:

“Het gaat over dezelfde regels als de militaire goederen, maar er is inderdaad geen wettelijke definitie te vinden van ‘paramilitair gebruik’ in de relevante EU regelgeving. In de Gebruikersgids bij het Gemeenschappelijk standpunt wordt van de term melding gemaakt zonder een definitie te voorzien: ‘overheidsinstantie, onderdeel van de strijdkrachten, paramilitaire troepen, privaatrechtelijke natuurlijke of rechtspersoon’, verwijzend naar de hoedanigheid van de koper (art.4, lid 2). We gaan dus uit van de gebruikelijke definitie: ‘op militair lijkend, halfmilitair. Voorbeeld: semimilitair: de paramilitaire groepen van een fascistische partij’ (Van Dale). Hoewel er dus technisch geen verschil is in regeling ten opzichte van de militaire goederen, garandeert de expliciete term dat elk vuurwapen voor gebruik door dit soort entiteiten, naast de officiële strijdkrachten, ook onder de regeling voor militaire goederen valt.

Deze term werd bovendien gebruikt in de definitie van ‘civiel vuurwapen’ in het huidige Wapenhandeldecreet (artikel 2, 4°).”

12.4.2. De vraag rijst nochtans of de stellers van het voorontwerp, door “vuurwapens voor paramilitair gebruik” uit te sluiten van het begrip “civiel vuurwapen”, de omzetting van richtlijn (EU) 2025/555 en verordeningen (EU) nr. 258/2012 en (EU) 2025/41 niet in het gedrang brengen. Een vergelijkbare uitsluiting is immers niet voorzien in deze richtlijn.

Vuurwapens voor paramilitair gebruik blijven via de scharnierbepaling van artikel 11 van het voorontwerp onderworpen aan de artikelen 33 en 34 en hoofdstuk 3, afdelingen 2 (‘vergunningen voor de overbrenging van civiele vuurwapens, essentiële onderdelen en munitie’) en 6 (‘voorafgaand toezicht op het eindgebruik van civiele vuurwapens, essentiële onderdelen en munitie’), van het voorontwerp die tot gedeeltelijke omzetting van voormelde richtlijn strekken. Afdelingen 3 (‘vergunningen voor de in- en uitvoer van civiele vuurwapens’), 4 (‘vergunningen voor de doorvoer van civiele vuurwapens’) en 5 (‘voorwaarden en criteria voor de beoordeling van vergunningsaanvragen voor de in-, uit- of doorvoer of voor de overbrenging vanuit het Vlaamse Gewest’) van het voorontwerp strekken evenwel evenzeer tot omzetting van

richtlijn (EU) 2021/555 en/of uitvoering van verordeningen (EU) nr. 258/2012 en (EU) 2025/41 (waarvan het toepassingsgebied vastknoopt aan het begrip “vuurwapen” in artikel 1, lid 1, punt 1, van richtlijn (EU) 2021/555).

In het licht daarvan moet de uitsluiting van “vuurwapens voor paramilitair gebruik” aan een bijkomend onderzoek worden onderworpen.

12.5. Tevens gevraagd uit welke bepaling van het decreet blijkt dat “vuurwapens voor paramilitair gebruik”, in zoverre zij niet als “civiel vuurwapen” kunnen worden aangemerkt, toch als militaire goederen moeten worden aangemerkt, antwoordde de gemachtigde als volgt:

“Indien een vuurwapen niet onder de definitie van ‘civiel vuurwapen’ ressorteert, valt het logischerwijze onder het vergunningskader dat de militaire goederen reguleert. Er is niet zozeer een aparte bepaling voorzien die vuurwapens voor paramilitair gebruik expliciet als militair aanmerkt. ‘Paramilitair gebruik’ is als zodanig dus geen gedefinieerde term in het decreet, net om voldoende marge te laten om goederen die eventueel in de grijze zone zouden vallen voorbij een strikte invulling van ‘militair’ toch onder hetzelfde kader te kunnen reguleren. De term strikt definiëren zou in de praktijk mogelijk tot onwenselijke resultaten leiden. Dit volgt het huidige decreet en noch de dCSG, noch de exporteurs, geven aan hiermee in de praktijk tegen problemen aan te lopen.”

12.6. In de definitie van het begrip “defensiegerelateerde producten”²⁸ moet de zinsnede “vastgesteld door de Raad op 24 februari 2025, waarop het Gemeenschappelijk Standpunt 2008/944/GVBV van de Raad tot vaststelling van gemeenschappelijke voorschriften voor de controle op de uitvoer van militaire goederen en technologische van toepassing is” worden weggelaten. Zij ligt immers reeds vervat in het begrip “Gemeenschappelijke EU-lijst van militaire goederen”, zoals gedefinieerd in artikel 4, 13°, van het voorontwerp.

12.7. In de definitie van het begrip “invoer”²⁹ stemt de zinsnede “landen buiten de EER of buiten Zwitserland” inhoudelijk overeen met het begrip “derde land”, zoals gedefinieerd in artikel 4, eerste lid, 7°, van het voorontwerp. De gemachtigde bevestigde dat deze zinsnede doorheen het ganse voorontwerp zal worden vervangen door “derde landen”.

Artikel 9

13.1. Gevraagd of het moraliteitsonderzoek, geregeld in artikel 9, § 2, van het voorontwerp, ook niet moet gelden voor de leden van de raad van toezicht in geval van een vennootschap met duaal bestuur, bevestigde de gemachtigde dat deze leden voor de volledigheid zullen worden toegevoegd.

13.2. Gevraagd wie het directielid, vermeld in artikel 9, § 2, laatste lid, van het voorontwerp moet aanduiden als de aanvrager geen woonplaats of maatschappelijke zetel heeft in het Vlaamse Gewest, antwoordde de gemachtigde als volgt:

²⁸ Artikel 4, eerste lid, 6°, van het voorontwerp.

²⁹ Artikel 4, eerste lid, 20°, van het voorontwerp.

“Artikel 6 regelt wie de aanvraag kan indienen, maar in art. 9, §2, zevende lid bv. staat o.a. de benoeming van een directielid van de aanvrager, en dat kan dus ook een directielid zijn van de vertegenwoordiger, als de aanvrager een vertegenwoordiger heeft aangeduid. Dan wordt immers die vertegenwoordiger gelijkgesteld met een aanvrager.”

Artikel 10

14. Anders dan artikel 10, eerste lid, 4°, van het voorontwerp laat uitschijnen, volstaat het niet dat de schriftelijke verklaring door “een directielid” wordt ondertekend. De verklaring moet, zo volgt uit artikel 9, punt 2, d), van richtlijn 2009/43/EG, worden ondertekend door het directielid dat overeenkomstig artikel 10, eerste lid, 3°, van het voorontwerp persoonlijk verantwoordelijk is gemaakt voor overbrengingen en uitvoer. Hetzelfde geldt voor de ondertekening van de beschrijving van het intern nalevingsprogramma, vermeld in artikel 10, eerste lid, 5°, van het voorontwerp.

Het voorontwerp moet dienovereenkomstig worden aangepast.

Artikel 11

15. In de memorie van toelichting wordt over artikel 11 van het voorontwerp het volgende gesteld:

“Als vuurwapen, essentiële onderdelen en munitie voor militaire of paramilitaire doeleinden bedoeld zijn, zijn het militaire goederen en is het overeenkomstige hoofdstuk van toepassing. Toch zijn nog enkele bepalingen uit hoofdstuk 3, die handelen over civiele vuurwapens, essentiële onderdelen en munitie van overeenkomstige toepassing, dit omdat richtlijn 2021/555 dit onderscheid niet maakt.”

Anders dan deze passage laat uitschijnen, bepaalt richtlijn (EU) 2021/555 uitdrukkelijk dat zij “evenmin van toepassing [is] op transacties die geregeld zijn bij richtlijn 2009/43/EG van het Europees parlement en de Raad” (artikel 2, lid 2, richtlijn (EU) 2021/555). Derhalve lijkt de scharnierbepaling, vervat in artikel 11 van het voorontwerp, van zuiver nationale oorsprong te zijn en dus strikt genomen niet tot omzetting van richtlijn (EU) 2021/555 te strekken.

Daarbij moeten de stellers van het voorontwerp nagaan in welke mate beide richtlijnen ruimte laten aan de lidstaten om de in richtlijn 2009/43/EG geregelde transacties alsnog binnen de werkingssfeer van richtlijn (EU) 2021/555 te brengen. In zoverre dat zou zijn toegelaten rijst bovendien de vraag waarom enkel de artikelen 33 en 34 en de afdeling 2 en 6 van hoofdstuk 3 van het voorontwerp van overeenkomstige toepassing worden verklaard. Uit de omzettingstabellen blijkt bijvoorbeeld dat artikel 35 van het voorontwerp evengoed tot omzetting van richtlijn (EU) 2021/555 strekt.

Indien uit dat verder onderzoek zou blijken dat die ruimte er niet is, dan zal voor die afwijkingen eerst de goedkeuring moeten worden bekomen van de Europese Commissie overeenkomstig de procedure vervat in artikel 114, leden 4 tot 6, van het Verdrag ‘betreffende de werking van de Europese Unie’ (hierna: VWEU).

Artikel 14

16.1. Artikel 14, § 1, vierde lid, 5°, van het voorontwerp laat het gebruik van algemene vergunningen toe wanneer “de overbrenging kadert in een noodsituatie als gevolg van een crisissituatie, waarbij zich schadelijke gebeurtenissen voordoen”. Deze bepaling lijkt geen equivalent te vinden in richtlijn 2009/43/EG.

In de memorie van toelichting wordt zij als volgt toegelicht:

“Vier van deze algemene vergunningen voor zowel uitvoer als overbrenging sluiten aan bij reeds bestaande - al dan niet bijgestuurde - vergunningen voor overbrenging. Daarbij is de algemene vergunning voor transacties in het kader van een intergouvernementeel samenwerkingsprogramma op dezelfde wijze als de gevallen in artikel 9 §7, tweede lid in aparte vergunningen opgesplitst, met machtiging aan de Vlaamse Regering om de betrouwbare derde landen op basis van NAVO-lidmaatschap of deelname aan het Wassenaar Arrangement te bepalen. Ook hier geldt de vereiste dat alle betrokken landen bij het programma zijn opgenomen in de selectie van de Vlaamse Regering, om gebruik te kunnen maken van de vergunning. De vijfde nieuwe algemene vergunning voor zowel uitvoer als overbrenging is bedoeld om uitvoer en overbrenging te dekken binnen het kader van een gestructureerd grensoverschrijdend industrieel partnerschap tussen entiteiten in de EER, Zwitserland, NAVO-lidstaten en/of landen van het Wassenaar Arrangement, zoals beslist door de Vlaamse Regering. Deze samenwerkingen zijn gebaseerd op een stabiele en duurzame samenwerkingsregeling, en omvat entiteiten die bijvoorbeeld deel uitmaken van een gemeenschappelijke ondernemingsgroep, consortium, joint venture of een andere soortgelijk gestructureerde entiteit waarbij ze gezamenlijk betrokken zijn bij het ontwerp, de productie, assemblage, levering of marketing van een militair goed. Deze nieuwe algemene vergunning anticipeert op het voorstel tot wijziging van richtlijn 2009/43”;

en:

“Nieuw is de mogelijkheid van een algemene vergunning voor overbrenging in het kader van een noodsituatie ten gevolge van een crisis bepaald in EU-verband. Dit anticipeert op het voorstel van verordening van het Europees Parlement en de Raad tot vaststelling van het programma voor de Europese defensie-industrie en van een kader van maatregelen ter waarborging van de tijdige beschikbaarheid en levering van defensieproducten (‘EDIP-verordening’). De definitie van ‘crisissituatie’ is overgenomen uit richtlijn 2009/81, waarnaar beide voorstellen verwijzen. En de nieuwe algemene vergunning voor overbrengingen binnen de Benelux biedt waar nodig een werkbaar alternatief in geval van een toekomstige opheffing van de vrijstelling op de vergunningsplicht voor deze transacties overgenomen uit het Wapenhandeldecreet van 2012.”

16.2. Gevraagd naar de voorstellen waaraan wordt gerefereerd in voormelde passages en de mate waarin het huidige regelgevend kader ruimte laat om hierop te anticiperen, antwoordde de gemachtigde als volgt:

“De wijzigingen in richtlijn 2009/43 die deze gevallen voorzien, zijn in een finale fase van goedkeuring. De voorstellen van de Commissie, nadien bediscussieerd binnen de Raad, zijn overgemaakt aan het Europees Parlement en de Raad en worden momenteel onderzocht volgens de gewone wetgevende procedure. De verwachting is dat de inwerkingtreding van deze gewijzigde richtlijn gelijk loopt met de besprekingen van het voorontwerp in het Vlaams Parlement. Meer informatie is hier te vinden (‘Intra-EU Transfers of Defence Products’): https://defence-industry-space.ec.europa.eu/eu-defence-industry/defence-readiness-omnibus_en. De EDIP-Verordening is sinds de eerste principiële goedkeuring van het voorontwerp in werking getreden.”

Het blijkt specifiek te gaan om volgende wetgevingsinstrumenten:

- Verordening (EU) 2025/2643 van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2025 ‘tot vaststelling van het programma voor de Europese defensie-industrie en van een kader van maatregelen ter waarborging van de tijdige beschikbaarheid en levering van defensieproducten’ (“EDIP-verordening”)
- Voorstel voor een richtlijn van het Europees Parlement en de Raad ‘tot wijziging van de Richtlijnen 2009/43/EG en 2009/81/EG wat betreft de vereenvoudiging van de overdracht van defensiegerelateerde producten binnen de EU en de vereenvoudiging van aanbestedingen op het gebied van veiligheid en defensie’³⁰

16.3. Gevraagd of richtlijn 2009/43/EG, zoals zij thans geldt, ruimte laat om op deze toekomstige wijzigingen te anticiperen, antwoordde de gemachtigde verder wat volgt:

“De introductie van een algemene vergunning voor een noodsituatie als gevolg van een crisissituatie in artikel 14 §1, vierde lid, 5° komt tegemoet aan de verplichting in artikel 67 van de EDIP-Verordening, opdat de overbrengingsaanvragen in dit kader tijdig behandeld kunnen worden. Een registratieverzoek voor een algemene vergunning moet binnen 10 werkdagen na ontvangstmelding door de dCSG goedgekeurd worden (conform het Wapenhandelbesluit). De andere vergunningen kennen een langere doorlooptijd en bieden bijgevolg onvoldoende flexibiliteit om aan deze verplichting tegemoet te komen”;

en:

“De anticipatie op de wijzigingen van de richtlijn situeert zich in het bijzonder in artikel 13 (vrijstellingen op de vergunningsplicht) en artikel 14 (algemene vergunningen). Huidige formulering van artikel 4.2 richtlijn 2009/43 omtrent de vrijstellingen is beperkend en exhaustief: geen andere vrijstellingen dan deze zijn mogelijk. De opsomming in artikel 13 blijft dan ook beperkt tot de bestaande mogelijkheden die de richtlijn voorziet. De interpretatie hiervan werd afgetoetst met de Europese Commissie. Mogelijks laat de richtlijn, na aankomende wijziging, wel toe dat lidstaten eigen vrijstellingen aannemen en/of worden de vrijstellingen dwingend opgelegd. Alleszins kunnen we daar momenteel nog niet vanuit gaan, en baseren we ons op de huidige tekst. Anderzijds wenst Vlaanderen in elk geval niet lichtzinnig om te gaan met vrijstellingen, vanuit de wil om voldoende controle op eindgebruik te kunnen uitoefenen.

In tegenstelling tot het artikel 4.2 over de vrijstellingen, laat, wat de algemene vergunningen, de huidige formulering van artikel 5.2 en 5.3 van de richtlijn, in combinatie

³⁰ [EUR-Lex - 52025PC0823 - EN - EUR-Lex.](#)

met overweging (25) ('De lidstaten moeten ook algemene overdrachtsvergunningen kunnen publiceren voor de gevallen waarin het risico voor het behoud van de mensenrechten, vrede, veiligheid en stabiliteit zeer gering is, gezien de aard van de producten en de afnemers') en bevestiging door de Europese Commissie wel toe dat de lidstaten andere algemene vergunningen aannemen dan degene voorzien in het artikel in kwestie. Daarom breidt het voorontwerp van decreet dus de bestaande algemene vergunningen uit met nieuwe. Deze zijn geïnspireerd op de type transacties die het voorstel van de richtlijn vooropstelt als ofwel een vrijstelling ofwel een algemene vergunning. Gezien de trilog en onderhandelingen hierover nog lopende zijn, is in dit stadium besloten om verschillende van deze transacties met relevantie voor de Vlaamse industrie onder algemene vergunning te plaatsen. Via vrijstelling is dit in dit stadium niet mogelijk, wegens hierboven toegelichte redenering. Dit sluit ook aan bij de wens om toch enige controle te behouden via het opleggen van een vergunningsplicht voor de gekozen transacties, zij het een flexibele.

Zoals gezegd, is de verwachting dat de inwerkingtreding van deze gewijzigde richtlijn gelijk loopt met de besprekingen van het voorontwerp in het Vlaams Parlement. Eventueel kan het voorontwerp dus nog verder in lijn worden gebracht met de uiteindelijk gewijzigde richtlijn, als dit noodzakelijk zou zijn."

16.4. Er wordt akte genomen van dit antwoord.

Er wordt aan herinnerd dat, als zou blijken dat de aan de Raad van State voorgelegde tekst naar aanleiding van de finale goedkeuring van de voorgestelde wijzigingen aan richtlijn 2009/43/EG nog wijzigingen moet ondergaan³¹, de gewijzigde of toegevoegde bepalingen, ter inachtneming van het voorschrift van artikel 3, § 1, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, alsnog aan de afdeling Wetgeving moeten worden voorgelegd.

17. Gevraagd waarop de zinsnede "de defensiegerelateerde producten in kwestie" in artikel 14, § 1, achtste lid, van het voorontwerp doelt, antwoordde de gemachtigde dat hiermee wordt bedoeld op de defensiegerelateerde producten waarvan sprake in het voorgaande, zevende lid van de ontworpen bepaling.

De gemachtigde stelt in het licht daarvan voor om het achtste lid te laten aanvangen met de zinsnede "In het geval, vermeld in het vierde lid, 2°, ..." Als alternatief zou de inhoud van het zevende en achtste lid kunnen worden samengevoegd in één enkel lid.

18. Gevraagd wanneer voor de toepassing van artikel 14, § 4, een overbrenging wordt geacht "definitief" te zijn, antwoordde de gemachtigde als volgt:

"Definitief betekent in de context van het decreet het tegenovergestelde van tijdelijk. De goederen keren dus niet terug naar Vlaanderen binnen de geldigheidstermijn van de vergunning."

³¹ Namelijk andere wijzigingen dan deze waarvan in dit advies melding wordt gemaakt of dan deze die ertoe strekken tegemoet te komen aan hetgeen in dit advies wordt opgemerkt. Een aanpassing naar aanleiding van de finale goedkeuring van de voorgestelde wijzigingen aan richtlijn 2009/43/EG ontslaat de stellers van het voorontwerp niet van deze verplichting.

Het verdient aanbeveling deze verduidelijking in de memorie van toelichting op te nemen.

Artikel 19

19. De gemachtigde bevestigde dat de zinsnede “conform de bepalingen, vermeld in het gemeenschappelijk standpunt 2008/944/GBVB” specifiek doelt op artikel 4, derde lid, van voormeld standpunt en dat een verwijzing naar deze concrete bepaling in het voorontwerp zal worden opgenomen.

Artikel 20

20.1. Gevraagd of artikel 20, derde lid, van het voorontwerp een zuiver nationale regeling betreft en naar de specifieke draagwijdte van de toets of sprake is van een duidelijke bedreiging voor de mensenrechten, vrede, veiligheid en stabiliteit, gelet op de inhoud van de criteria, vermeld in artikel 2, van het gemeenschappelijke standpunt 2008/944/GVBV, antwoordde de gemachtigde wat volgt:

“Het gemeenschappelijk standpunt is alleen van toepassing op uitvoer. Er wordt voor gekozen een gelijkaardige beoordeling door te voeren bij overbrenging waarvan geweten is dat het eindgebruik zich afspeelt buiten de EER of Zwitserland, naar analogie van wat voorzien is in artikel 20 van het huidige Wapenhandeldecreet. Dit is in principe niet opgelegd door richtlijn 2009/43, noch door het gemeenschappelijk standpunt 2008/944/GBVB, maar sluit aan bij een consistent en logisch kader van controle op eindgebruik via toetsing, zoals is toegelicht in de artikelsgewijze toelichting van de MvT”;

en

“De beoordeling m.b.t. mensenrechten, vrede, veiligheid en stabiliteit is een preliminaire toetsing en omvat bovendien niet alle criteria uit het gemeenschappelijk standpunt.”

20.2. In zoverre het Gemeenschappelijk Standpunt 2008/944/GBVB³², van de Raad van 8 december 2008 ‘tot vaststelling van gemeenschappelijke voorschriften voor de controle op de uitvoer van militaire goederen en technologie’ toepasselijk is, kan deze ontworpen afwijking van het eerste lid van de ontworpen bepaling, gelet op het bepaalde in artikel 1, lid 2, van het Gemeenschappelijk Standpunt 2008/944/GBVB, geen doorgang vinden.

Artikel 21

21.1. Gevraagd waarom in artikel 21 van het voorontwerp specifiek wordt verwezen naar de artikelen 114 en 197 van het VWEU, antwoordde de gemachtigde als volgt:

³² Gemeenschappelijk Standpunt 2008/944/GBVB van de Raad van 8 december 2008 ‘tot vaststelling van gemeenschappelijke voorschriften voor de controle op de uitvoer van militaire goederen en technologie’.

“Dit is ter verduidelijking van ‘defensie-instrumenten’, zijnde instrumenten die uitgaan van de EU en betrekking hebben op het domein defensie. Op basis van analyse van relevante instrumenten, zoals EDIP, EDF, ASAP, etc., blijkt dat deze steeds hun rechtsgrond vinden in artikel 114 en/of artikel 173 VWEU.”

21.2. Afgezien van de vraag of die twee bepalingen werkelijk de enige rechtsgronden zijn voor het aannemen van relevante defensiegerelateerde maatregelen, dient te worden opgemerkt dat indien de instrumenten waarnaar verwezen wordt van dwingende aard zijn, de ontworpen bepaling een louter declaratoir karakter heeft en dat die bepaling dus overbodig is en strijdig met de rechtstreekse werking en de voorrang van het rechtstreeks toepasselijke Unierecht.

Artikel 33

22. Gevraagd om welke “andere goederen” het kan gaan in artikel 33, § 3, van het voorontwerp,³³ antwoordde de gemachtigde als volgt:

“Het gaat over wapens waarvan het voorhanden hebben in België verboden is op basis van de Wapenwet van 8 juni 2006 (‘verboden wapens’) die niet classificeren als defensiegerelateerde producten, ordehandhavingsmateriaal, civiele vuurwapens, essentiële onderdelen of munitie. Het klopt dat die niet geïmporteerd worden voor exportcontrole, deze term zal dus in het voorontwerp worden verwijderd.

Deze vraag brengt enkele andere lacunes aan het licht die in het voorontwerp geremedieerd zullen worden:

- het gebrek van een verwijzing in artikel 8 van het voorontwerp naar de verboden wapens in art. 3, §1 onder de Wapenwet, hetgeen in het huidig voorontwerp alleen in artikel 33 m.b.t. civiele vuurwapens staat. Verschillende van deze verboden wapens classificeren echter als een militair goed (naast andere verboden wapens die behoren tot de groep van civiel vuurwapens, essentiële onderdelen of munitie, dan wel verboden wapens die tot geen van beide groepen behoren en dus niet aan exportcontrole onderworpen zijn);

- het gebrek in zowel artikel 33, als (zie punt hierboven) in artikel 8 van het voorontwerp, van een verwijzing naar artikel 22 van de Wapenwet dat betrekking heeft op munitie en laders, en dewelke niet gedekt zijn door artikel 3, §1.”

Er wordt akte genomen van dit antwoord.

Artikel 35

23.1. Gevraagd of met het woord “binnenkomst” in artikel 35, § 1, derde lid, van het voorontwerp iets anders wordt bedoeld dan “invoer”, zoals gedefinieerd in artikel 4, eerste lid, 20°, van het voorontwerp, antwoordde de gemachtigde als volgt:

“Dit is terminologie uit de Europese regelgeving terzake, en wordt bv. in art. 2, 19) van verordening 2025 als volgt gedefinieerd: ‘binnenkomst’: de fysieke binnenkomst van

³³ “De Vlaamse Regering stelt de lijst van vast civiele vuurwapens, essentiële onderdelen, munitie en andere goederen waarvoor transacties verboden zijn.”

niet-Uniegoederen in het douanegebied van de Unie'. Dit stemt dus overeen met invoer. De terminologie van het ontwerp kan aangepast worden.”

De omschrijving van het begrip “invoer” in artikel 4, eerste lid, 20°, van het voorontwerp luidt evenwel niet identiek aan de omschrijving in artikel 2, punt 19, van de aangehaalde verordening. Zo wordt binnenkomst vanuit Zwitserland niét als invoer beschouwd volgens het voorontwerp, terwijl Zwitserland geen deel uitmaakt van de douane-unie. Bovendien gebruikt die verordening in artikel 2, 20), een van het begrip “binnenkomst” afwijkende definitie voor het begrip “invoer”. Hieromtrent verder bevraagd, antwoordde de gemachtigde als volgt:

“Gezien ‘binnenkomst’ inderdaad een iets wat andere betekenis heeft dan het woord ‘invoer’, conform de verordening wordt de term ‘binnenkomst’ in dit artikel van in het voorontwerp inderdaad best behouden, en dit dus in afwijking van hetgeen in het huidige Wapenhandelbesluit staat.”

23.2. Het is aangewezen om het woord “binnenkomst” in het derde lid van de ontworpen bepaling aan te vullen met “in de zin van artikel 2, 19), van verordening (EU) 2025/41”.

Artikel 37

24. De gemachtigde bevestigde dat de machtiging, vervat in artikel 37, § 2, laatste lid, van het voorontwerp dubbelop is met artikel 35, § 1, laatste lid, en zal worden geschrapt. Hetzelfde geldt voor de machtigingen, vervat in de artikelen 38, laatste lid, 40, laatste lid, en 41, laatste lid, van het voorontwerp.

Artikel 51

25.1. In artikel 51, tweede lid, inleidende zin, van het voorontwerp komt de zinsnede “of de informatie-uitwisseling, vermeld in artikel 19, van dit decreet” tweemaal voor. Een van deze zinsneden moet worden geschrapt.

25.2. Gevraagd of artikel 51, tweede lid, van het voorontwerp, niet moet worden aangevuld met een verwijzing naar de gegevens van de commissaris die in het kader van een moraliteitsonderzoek worden verwerkt als de aanvrager een rechtspersoon is,³⁴ antwoordde de gemachtigde dat zulks zal worden toegevoegd.

25.3. De gemachtigde bevestigde tevens dat met “vergunningsdiensten van de andere gewesten” uitsluitend de vergunningsdiensten in de context van de wapenhandel worden gevisieerd en dat dit voor de duidelijkheid zal worden toegevoegd.

³⁴ Zie artikel 9, § 2, derde lid, van het voorontwerp.

Artikel 52

26. Gevraagd om de draagwijdte van de zinsnede “tenzij de Vlaamse Regering anders bepaalt” in de inleidende zin van artikel 52, § 1, van het voorontwerp toe te lichten, antwoordde de gemachtigde dat die zinsnede “op de duur van de maatregel [slaat]”.

Uit het antwoord van de gemachtigde volgt dat in het dispositief moet worden verduidelijkt of de Vlaamse Regering enkel de duurtijd van een individuele maatregel kan wijzigen dan wel ook de initiële duur van een algemene maatregel kan verlengen.

Artikel 59

27. Het komt niet aan de decreetgever toe om te bepalen dat de herstelinstantie door een gemachtigde van de Vlaamse Regering kan worden aangeduid. De zinsnede “of een gemachtigde van de Vlaamse Regering” moet derhalve worden geschrapt.

Artikel 60

28.1. Gevraagd of het woord “altijd” in het tweede lid van artikel 60 van het voorontwerp inhoudt dat de rechter altijd een geldboete als bijkomende straf moet opleggen of dat die bijkomende straf, als de rechter beslist om hem op te leggen, altijd tussen 6.000 euro en 6.000.000 euro (of het dubbele van de waarde van de goederen in kwestie, als hoger) moet bedragen, antwoordde de gemachtigde als volgt:

“Het woord ‘altijd’ heeft louter de bedoeling ervoor te zorgen dat er een geldboete opgelegd moet worden, en om de verhoogde bedragen ook van toepassing te laten zijn in de lagere niveaus wanneer er gezakt zou worden omwille van verzachtende omstandigheden. Het is dus niet de bedoeling om de mogelijkheid uit artikel 52, §2, tweede lid uit te sluiten. De rechter moet dus een geldboete opleggen, maar kan onder het minimumbedrag gaan indien voldaan is aan de voorwaarden uit artikel 52, §2, tweede lid.”

Om alle twijfel hieromtrent uit te sluiten, kan worden overwogen om artikel 60, § 1, tweede lid, van het voorontwerp als volgt te redigeren:

“De rechter legt als bijkomende straf een geldboete op. In afwijking van artikel 52, §1, van het Strafwetboek bedraagt die geldboete tussen 6.000 euro en 6.000.000 euro voor het gepleegde misdrijf, of het dubbel van de waarde van de goederen in kwestie, als die hoger is. Met behoud van de toepassing van artikel 60 van het Strafwetboek worden die geldboetes bij herhaling verdubbeld.”

28.2. Een vergelijkbare opmerking geldt voor artikel 60, § 1, vierde lid, en § 2, tweede lid, van het voorontwerp, waarbij de stellers van het voorontwerp moeten nagaan of voor de bijkomende geldboete, voorzien in artikel 60, § 2, tweede lid, van het voorontwerp niet evenzeer in een verdubbeling bij herhaling moet worden voorzien.

28.3. Gevraagd waarom er in de context van artikel 60, § 2, van het voorontwerp met een afzonderlijke regeling wordt gewerkt voor rechtspersonen in het derde lid van deze bepaling die de keuze van de rechter bij het bepalen van de omvang van de bijkomende geldboete bovendien lijkt te beperken tot één van de twee vermelde bedragen, antwoordde de gemachtigde als volgt:

“In §2 wordt zo nauwgezet mogelijk uitvoering gegeven aan richtlijn 2024/1226. Voor de misdrijven die deze richtlijn regelt, wordt in de bestraffing een onderscheid gemaakt tussen rechtspersonen en natuurlijke personen. Er wordt niet met een vork gewerkt omdat richtlijn 2024/1226 een exact bedrag als volgt vastlegt: *‘Art. 7.2. De lidstaten nemen de nodige maatregelen om ervoor te zorgen dat voor een rechtspersoon die op grond van artikel 6 aansprakelijk wordt gesteld, de in artikel 3, lid 1, bedoelde strafrechtelijke delicten strafbaar worden gesteld met strafrechtelijke of niet-strafrechtelijke geldboeten, waarvan het bedrag evenredig is aan de ernst van de gedraging en de individuele, financiële en andere omstandigheden van de betrokken rechtspersoon. De lidstaten nemen de nodige maatregelen om ervoor te zorgen dat het maximumniveau van dergelijke geldboeten niet lager is dan: (...) b) voor de onder artikel 3, lid 1, punten a) tot en met g), punt h), i) en ii), en punt i), vallende strafrechtelijke delicten:*

i) 5% van de totale wereldwijde omzet van de rechtspersoon, hetzij in het boekjaar voorafgaand aan het boekjaar waarin het delict is gepleegd, hetzij in het boekjaar voorafgaand aan het besluit tot oplegging van de geldboete, of

ii) een bedrag dat overeenkomt met 40 000 000 EUR. ”

Uit de door de gemachtigde aangehaalde richtlijn bepaling blijkt nochtans dat de bedragen die zijn overgenomen in artikel 60, § 2, derde lid, van het voorontwerp minimale maximumbedragen zijn, dat het bedrag van de boete evenredig moet zijn aan de ernst van de gedraging, en dat de richtlijn niet belet dat bij de beoordeling van de strafmaat van rechtspersonen evengoed met een strafvork wordt gewerkt. Een andere lezing zou overigens op gespannen voet staan met het evenredigheidsbeginsel in strafzaken, waaraan ook de Europese wetgever zich op grond van artikel 49, lid 2, van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie te houden heeft.

Artikel 60, § 2, derde lid, van het voorontwerp moet worden gewijzigd.

28.4. Gevraagd waarom het activiteitenverbod, opgenomen in artikel 60, § 3, van het voorontwerp, enkel kan worden uitgesproken ten aanzien van rechtspersonen en niet ten aanzien van natuurlijke personen, antwoordde de gemachtigde als volgt:

“In het huidige decreet is hier inderdaad geen onderscheid in voorzien. Dit kan worden aangepast.”

Hiermee kan worden ingestemd.

28.5. Gevraagd of uitsluitend de in de vierde paragraaf van artikel 60 van het voorontwerp vermelde handelingen als poging zullen kunnen worden aangemerkt dan wel of ook nog steeds rekening moet worden gehouden met het generieke begrip “strafbare poging”, zoals omschreven in artikel 9 van het (nieuwe) Strafwetboek, antwoordde de gemachtigde als volgt:

“Dit was ook al voorzien in [artikel] 47, §2 van huidig Wapenhandeldecreet met een bewoording, die beter aansluit bij de bedoeling, met name ‘naast het generiek begrip in het Strafwetboek: ‘Met poging tot inbreuk als vermeld in paragraaf 1, eerste lid, worden de volgende handelingen gelijkgesteld (...)’ De bewoording in het ontwerp zal aangepast worden.”

Hiermee kan worden ingestemd.

Artikel 61

29. Artikel 61, § 1, derde lid, van het voorontwerp luidt:

“In de gevallen waarin een instantie die daarvoor is bevoegd, andere misdrijven dan de misdrijven, vermeld in artikel 60, §1 en §2, of een poging daartoe, vaststelt op de bepalingen van dit decreet, verordening nr. 258/2012 en verordening 2025/41, en de uitvoeringsbepalingen ervan, bedraagt de bestuurlijke geldboete ten minste 200 euro en ten hoogste 80.000 euro of het dubbele van de waarde van de goederen in kwestie, als die hoger is.”

In zoverre deze moeilijk leesbare bepaling ertoe lijkt te strekken om ook andere overtredingen van de genoemde bepalingen, dan de overtredingen die als (poging tot) misdrijf worden gekwalificeerd in artikel 60, §§1 en 2, van het voorontwerp, bestuurlijk sanctioneerbaar te maken, dan kan zij – bij wijze van voorbeeld – beter als volgt worden geredigeerd:

“Andere overtredingen van dit decreet, verordening nr. 258/2012 en verordening 2025/41, en de uitvoeringsbepalingen ervan, dan die, vermeld in artikel 60, § 1 en § 2, worden gesanctioneerd met een bestuurlijke geldboete die ten minste 200 euro en ten hoogste 80.000 euro of het dubbele van de waarde van de goederen in kwestie bedraagt, als die hoger is.”

Artikel 63

30. De gemachtigde bevestigde dat het laatste lid zou worden geschrapt.

Artikel 65

31. Artikel 65 van het voorontwerp machtigt de Vlaamse Regering om artikel 13, derde lid, 4°, van het voorontwerp op te heffen.

De vraag rijst hoe dat punt zich tot artikel 14, § 1, vierde lid, 4°, van het voorontwerp verhoudt zolang het niet is opgeheven. Hieromtrent bevraagd, antwoordde de gemachtigde als volgt:

“Zodra er geen basis meer is voor een soepeler regime voor Nederland of Luxemburg (met name de vrijstelling van vergunning volgens art. 13), komen deze transacties wel in aanmerking voor de soepele algemene vergunning. Dit artikel moet dus samen worden gelezen met artikel 65.”

Ter wille van de rechtszekerheid moet nochtans worden vermeden dat terzelfdertijd twee bepalingen in werking treden die inherent met elkaar tegenstrijdig zijn en waarbij, de toelichting van de gemachtigde ten spijt, twijfels zouden kunnen rijzen over de onderlinge verhouding. Dit kan eenvoudig worden verholpen door de inwerkingtreding van artikel 14, § 1, vierde lid, 4°, van het voorontwerp te koppelen aan de opheffing van artikel 13, derde lid, 4°, van het voorontwerp.

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

Wim GEURTS

Pierre LEFRANC